

שטח הפקר

מספר הנשים הערביות בזנות עולה, המענים לא מותאמים והסכנה לחייהן גוברת

ורד לי

התראות במייל

17 בנובמבר 2024

בתשע בערב מקבלת נטלי פרח, אחראית תחום החברה הערבית בעמותת "לא עומדות מנגד", שיחה בהולה מעובדת סוציאלית המספרת שפגשה בבית בושתי אשה ערבייה חסרת מעמד, ללא היתר שהייה, שאינה דוברת עברית ומצבה קשה. פרח, בת 34, מדברת עם האשה בזנות בערבית, מרגיעה אותה ומוסרת לה מספר טלפון של קו סיוע. כך היא מחברת את האשה בזנות ל"לא עומדות מנגד", שמגישה לה סיוע ראשוני. "הן מצויות שנים ללא טיפול מהרשויות בגלל חוסר אמון במערכת", מסבירה פרח.

"לא עומדות מנגד" החלה את דרכה ב-2017 כקבוצת פייסבוק שסיפקה מענה חירום לנשים בזנות. המייסדת, ד"ר נעמה גולדברג, רשמה אותה כעמותה ב-2018. העמותה מסייעת לנשים בזנות באספקת אוכל, ריהוט וציוד לבית, וכן בתשלום חשבונות, מימון שכר לימוד, ליווי לרשויות ולרופאים ועוד. "סייענו לכ-3,000 נשים וגברים בזנות", אומרת פרח, "כ-700 מהן נשים ערביות ישראליות (כ-100 פלסטיניות חסרות מעמד). כ-30% מהפונים לעמותה הם גברים ערבים בזנות. בכל שבוע אנחנו מקבלות לפחות שתי פניות חדשות מנשים ערביות בזנות מכל הארץ. אלה נתונים קשים וזה רק קצה הקרחון".

פרח, ילידת יפו, היא ערבייה פלסטינית נוצרייה אזרחית ישראל, נשואה ואם לשלוש בנות. לפני כשלוש שנים התחילה לפעול בעמותה כמתנדבת הערבייה היחידה. היא מתנדבת מגיל צעיר. "בכל שנה בחרתי להתנדב במקום אחר", היא אומרת, "זה החינוך מהבית.

התנדבתי ללמד עברית ילדי פליטים בתחנה המרכזית, עשיתי שירות לאומי בשיקום האסיר ואני מתנדבת בקהילה הנוצרית ביפו שאני משתייכת אליה". אחרי שגברו הפניות מצד נשים ערביות בזנות, נהפכה פרח לרכזת קו הסיוע, וכיום היא עובדת בעמותה בשכר ומפתחת את תחום החברה הערבית.

"ללא עומדות מנגד" פונות נשים ערביות בזנות מגיל 16 עד גיל 45 ומעלה. "בחברה הערבית נשים מגיעות לזנות מתוך הישרדות. ברוב המקרים מדובר בצעירות ובנשים שעברו פגיעות מיניות במשפחה ובקהילה, אומרת פרח. "הן בורחות מהבית בגלל פגיעות מיניות או חתונה כפויה, ומתגלגלות לרחוב. כשהן מנסות לספר על מצבן, הן לא מקבלות תמיכה, ואם הן פונות לעובדת סוציאלית דוברת ערבית בעיר שבה הן גרות, שמכירה את המשפחה שלהן, יש סבירות גבוהה שהיא עצמה תפחד להגיש תלונה. הנשים האלה מאוימות. הן נאלצות לנוס על נפשן ובלי שפה, השכלה או גורם מטפל הן מצויות במצבי הישרדות שמביאים אותן לזנות".

לדברי פרח, "נשים בזנות בחברה הערבית מצויות בסכנה גבוהה להירצח. אחד המאפיינים של זנות בחברה הערבית הוא הסיכון לחייהן. הן בבריחה יומיומית מהמשפחות שלהן. החשש לחייהן משמש את הסרסורים כאמצעי סחיטה, והופך לכלי לשליטה בהן. הן במצבי סיכון גם בעולמות הזנות בגלל החשש לחייהן. הן בסיכון חיים תמידי — יפרסמו סרטון או תמונה, והן הופכות לנרדפות. הן במנוסה מעיר לעיר".

"בחברה הערבית נשים מגיעות לזנות מתוך הישרדות", אומרת נטלי פרח, "זאת אוכלוסייה ללא עורף"

פרח מספרת על יסמין (שם בדוי), שמאז גיל תשע סבלה מפגיעות מיניות מצד קרוב משפחה. אחרי שאמה מתה שרר בבית רעב חמור. כשהיתה בת 12 החל אביה, שהיה מכור לסמים, לסרסר בה לזנות בשיתוף פעולה עם דודתה. "אנחנו פוגשות בחברה הערבית בתופעה

הזאת יותר ויותר", היא אומרת, "בני משפחה שמסרסרים בקרובות שלהם לזנות. הסרסור בחברה הערבית מתחיל בבית".

יסמין ברח מהבית כשהיתה בת 16. עד מהרה הגיעה לזנות בבית בוש. "היא לא רצתה להיות בזנות, אבל זה הדבר היחיד שהיא הכירה. לא היתה לה שום כתובת לפנות אליה. כשהצלחנו לבסוף להגיע אליה מטעם 'לא עומדות מנגד' ולשלב אותה במסגרת טיפול, התגלה שהמסגרת לא מותאמת לה".

פרח מספרת על החסמים במסגרות הטיפול לנשים ערביות בזנות: "רוב מסגרות הטיפול הקיימות לא מותאמות לנשים ערביות בזנות — לא מבחינת השפה, לא מבחינת התרבות, המענים הקיימים לא מונגשים לנשים ערביות. הסיפור של יסמין הוא דוגמה לחסמים שקיימים כיום לשיקום נשים ערביות בזנות. למרות המספר העולה של נשים בזנות בחברה הערבית, אין הנגשה לשפה הערבית, אין כמעט עובדות סוציאליות דוברות ערבית עם הכשרה מתאימה. נשים ערביות בזנות מגיעות עם מאפיינים שמייחדים אותן, ואנחנו מבינות שהמענים שקיימים היום ברובם לא מונגשים ולא ייעודים להן וזה פוגע בטיפול ובשיקום. יש צורך אקוטי בבניית מענים ייעודיים לחברה הערבית.

"אחרי ליווי ארוך הפנינו אשה בזנות, שבעלה הכה אותה וסרסר בה, למסגרת טיפול. בהתחלה היא הרגישה, 'ואו, יש מקלחת, יש מיטה, בטוח כאן, אני יכולה לישון, הצוות מדהים'. אבל היא נשרה במהירות. היא אמרה לי: 'עם מי אני אדבר שם? המדריכות, הצוות, המנהלת והפסיכיאטר לא דוברי ערבית'. איזה סיכוי יש לנשים האלה לא לנשור?"

המלחמה הביאה להחמרת מצב הנשים בזנות. "בתחילת המלחמה התחיל גל פיטורים", אומרת פרח. "שורדות זנות מהחברה הערבית שהצליחו להשתלב בעבודה רגילה פוטרו מיד. הן היו הנפגעות הראשונות, והן מצאו את עצמן שוב בזנות. אמא אחת סיפרה לי — 'אני מקבלת לקוחות ברכב כי הילד ישן בבית'. המלחמה הביאה לגידול בפניות אלינו. המצוקה הגדולה של השורדות מורגשת וגם של אלה

שבזנות הפעילה — הן נמצאות בסיכון גדול. המלחמה הביאה גם להתגברות האלימות בקרב הזנאים. בעקבות המלחמה הן נמצאות בסיכון מוכפל. זאת אוכלוסייה ללא עורף, ללא הגנה של משפחה, ללא קהילה וללא מענים מתאימים. המלחמה החמירה את מצבן".

ורד לי שטח הפקר

לחצו לקבלת עדכונים בנושא:

זנות +

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל
© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ